26/10/2020

Στ. Σπανουδάκης: “Η μόνη ελπίδα για το μέλλον είναι στον Χριστό”

/ Ενορίες

“Προσπαθώ να κάνω μία μουσική, κάπως κλασική, με την έννοια της αντοχής στον χρόνο. Που όποτε και να ακουστεί, να περιέχει αυτό που θέλω να δώσω, δηλαδή, τον Χριστό. Και τον Χριστό, δεν θα τον δώσω τόσο με την μουσική, όσο με τα λόγια. Αλλά τα λόγια του συνθέτη, δείχνουν τι εννοεί με την μουσική του”. Ο μεγάλος Μουσικοσυνθέτης κ. Σταμάτης Σπανουδάκης, ήταν ο προσκεκλημένος του κ. Ηλία Λιαμή, Δρ. Θεολογίας – Μουσικολόγου – Συγγραφέα, στο «Ενοριακό Αρχονταρίκι» του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς την Κυριακή 25 Οκτωβρίου, σε μία εκ βαθέων συζήτηση και στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει…».

Η συνάντηση πραγματοποιήθηκε στο Πνευματικό Κέντρο του Ναού, χωρίς την συμμετοχή ακροατηρίου και μεταδόθηκε ζωντανά από το διαδίκτυο, μέσα από το κανάλι του «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει…» στο YouTube.

Παρακολουθήστε:

Απλός, ξεκάθαρος, αυθόρμητος, ο μεγάλος δημιουργός, έχει στο ενεργητικό του, μελωδίες και μουσικά έργα, που άφησαν εποχή. Στη συνάντηση αυτή, μίλησε για τα

πάντα, για τη ζωή του, τις εμπειρίες του, τις συνεργασίες του, τις επιτυχίες αλλά και τις επιθέσεις που δέχτηκε και δέχεται μέχρι σήμερα, μιλώντας για Χριστό και Ελλάδα.

Πως διαχειρίζεται λοιπόν, ένας άνθρωπος που έχει πειστεί ότι η ταπείνωση είναι ένα σημαντικό συστατικό του ώριμου ανθρώπου, τον πειρασμό της αλαζονείας και της έπαρσης, που μπορεί να αντιμετωπίσει, λόγω του θαυμασμού και της αγάπης του κόσμου;

Στο ερώτημα αυτό, απαντάει ότι ο ίδιος δεν αισθάνεται αυτόν τον πόλεμο ή κάποιον ηρωισμό. Αισθάνεται σαν τον ερωτευμένο που μιλάει για την αγάπη του. Δεν αισθάνθηκε ποτέ ότι κάνει κάτι δύσκολο.

Μιλώντας για την πίστη του τόνισε ότι ζει σε μια Ελλάδα με αριστερή διανόηση, από το 1974. Θα ήταν εύκολο να δηλώσει και ο ίδιος ότι ανήκει εκεί, και να είχε μεγάλη αποδοχή. Αλλά ο ίδιος πάει κόντρα. Ο Χριστός πρώτα, η Ελλάδα μετά και η ψυχή η δική του και της οικογένειας του, είναι αυτά που υπερασπίζεται.

Και τη χαρά που παίρνει από την αγάπη του κόσμου, την φοβάται γιατί η χαρά μπορεί να μετατραπεί σε μίσος. Γι’ αυτό δεν κάνει πολλές συναυλίες, αλλά συνήθως τις πραγματοποιεί κάθε τρία χρόνια.

Μετά από αυτές, θέλει να κάνει κάτι καινούργιο, να ησυχάσει, να προσγειωθεί, να ξαναβρεί τον εαυτό του. Κυρίως μέσα από την προσευχή, που δεν είναι το πιο εύκολο πράγμα, αλλά το πιο δύσκολο. Ενώ επισήμανε και την ανάγκη της διάκρισης.

Ως καλλιτέχνης, το όνειρο του ήταν να τον χειροκροτούν πάντα, με την έννοια, όπως διευκρίνισε, να ακούγεται η μουσική του και από τις επόμενες γενιές. Γι’ αυτό και αποφεύγει τις μουσικές και τους ήχους που είναι πολύ επίκαιροι.

«Προσπαθώ να κάνω μία μουσική, κάπως κλασική, με την έννοια της αντοχής στον χρόνο. Που όποτε και να ακουστεί, να περιέχει αυτό που θέλω να δώσω, δηλαδή, τον Χριστό.

Και τον Χριστό, δεν θα τον δώσω τόσο με την μουσική, όσο με τα λόγια. Αλλά τα λόγια του συνθέτη, δείχνουν τι εννοεί με την μουσική του.»

Βλέπει γενιές να μεγαλώνουν χωρίς κανείς να θέλει να τους μάθει για τον Χριστό. Και προσπαθεί να δείξει στα παιδιά, ότι σαν συνθέτης μιλάει μια άλλη γλώσσα, πιστεύει σε άλλου είδους πράγματα.

Η πίστη του και η μουσική του είναι ένα, για τον ίδιο. Ποτέ δεν βαριέται να γράφει μουσική, γιατί με την μουσική μιλάει με τον Θεό, γι' αυτό και του δόθηκε. Και τις στιγμές που θα έρθει μία έμπνευση που θα τον εντυπωσιάσει, κλαίει και δοξάζει τον Θεό, για την μελωδία που του χάρισε.

Όσον αφορά την στιχουργική, επεδίωκε με τους στίχους του, να βάλει στο στόμα των τραγουδιστών λόγια που να μιλάνε για τον Χριστό, αλλά να μην το καταλαβαίνουν οι ίδιοι. Κι έτσι, υπάρχουν τραγούδια του, που θεωρούνται ερωτικά, αλλά ο ίδιος με αυτά, μιλάει στον Χριστό.

Έκανε μία μεγάλη αναδρομή στη ζωή του, στη πορεία του σε σχέση με τη μουσική, τα χρόνια στο εξωτερικό, τις σπουδές, τα ναρκωτικά και την γνωριμία του με τον Χριστό το 1976, χωρίς ο ίδιος να το περιμένει, και στη συνέχεια την επιστροφή του στην Ελλάδα και την επιθυμία του, να μιλήσει για τον Χριστό.

Ο ίδιος νιώθει υποχρεωμένος να κάνει το καλύτερο που μπορεί στη σύνθεση της μουσικής του. Μιλώντας δε για την διαφορά συνθέτη και τραγουδοποιού, τόνισε ότι ενώ όλοι καταλαβαίνουν την διαφορά στιχουργού και ποιητή, όλους τους τραγουδοποιούς τους ονομάζουν συνθέτες.

«Ενώ ο συνθέτης είναι κάτι πολύ πιο πολύπλοκο, ο συνθέτης είναι βασιλιάς και όχι ο τραγουδιστής, ο οποίος είναι αυτός που θα περάσει το μήνυμα.

Γι' αυτό και σταμάτησα να γράφω τραγούδια, όταν πια απελπίστηκα ότι θα υπάρξει τραγουδιστής, που θα αντιμετωπίσει τον συνθέτη, όπως του πρέπει.»

Ο κόσμος που ζούμε σήμερα, προχώρησε ο κ. Σπανουδάκης, είναι ένας κόσμος που δεν του αρέσει να ζει. Ένας κόσμος ψεύτικος, που οι τελευταίοι φαίνονται πρώτοι, που όσοι έχουν οποιαδήποτε μορφή εξουσίας, καταπιέζουν τους άλλους. Ένας κόσμος που δεν είναι πονόψυχος.

Όπως επίσης ενοχλείται και από κάποιους χριστιανούς, βλέποντας αναρτήσεις τους στο διαδίκτυο που κρίνουν συνέχεια τους άλλους. Η μόνη ελπίδα για το μέλλον, είναι μόνο στο Χριστό, τόνισε.

Όσον αφορά τον ρόλο που επιφυλάσσει για τον εαυτό του, σε έναν τέτοιο κόσμο, απάντησε ότι η πιο συχνή προσευχή του, είναι να του δείξει ο Θεός τον δρόμο που θα πορευτεί. Ο ίδιος δεν ξέρει και γι' αυτό κάνει αυτά που ξέρει. Κλείνεται ήσυχος

και γράφει μουσική.

«Η νίκη είναι του Χριστού, απλώς ξέρουμε ότι μέχρι να φτάσουμε εκεί, θέλουμε δουλειά. Και το σκοτάδι που μας έρχεται, είναι για να δουλέψουμε.»

Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου / Ι. Ν. Ευαγγελιστρίας Πειραιώς